

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	6Sžo/69/2014
Identifikačné číslo spisu:	7013201220
Dátum vydania rozhodnutia:	30.09.2015
Meno a priezvisko:	JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2015:7013201220.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zdenky Reisenauerovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci žalobkyne: Ing. B. S., s miestom podnikania S. XX, S., IČO: XX XXX XXX, zastúpená JUDr. Michalom Treščákom, ml., advokátom so sídlom Slovenskej jednoty č. 8, Košice, proti žalovanému: Slovenská obchodná inšpekcia, Ústredný inšpektorát Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Bratislave, Prievozská 32, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia žalovaného č. SK/0128/99/2013 zo dňa 1. júla 2013, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach, č. k. 7S/198/2013-27 zo dňa 4. júna 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach, č. k. 7S/198/2013-27 zo dňa 4. júna 2014 p o t v r d z u j e.

Žalobkyne náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach, rozsudkom č. k. 7S/198/2013-27 zo dňa 4. júna 2014 podľa 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len O.s.p.), zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. SK/0128/99/2013 zo dňa 1. júla 2013, žiadajúc jeho zrušenie a vrátenie veci na ďalšie konanie. Žalobkyni náhradu trov konania nepriznal.

Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia vyplýva, že krajský súd po preskúmaní veci vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného žalovaným vyplývajúcim z predloženého administratívneho spisu dospel k záveru, že dôvody žalobkyne uvedené v žalobe nie sú dôvodné a závery žalovaného uvedené v odôvodnení napadnutého rozhodnutia ako aj postup predchádzajúci jeho vydaniu sú v súlade so zákonom.

Krajský súd zákonnosť preskúmaných rozhodnutí preskúmal v intenciách ustanovení § 2 písm. f/ v

spojení s § 4 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č. 250/2007 Z.z. alebo zákon ochrane spotrebiteľa), ktorú právnou úpravu citoval a v spojení s ustanoveniami zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len správny poriadok), postupom podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo.

Krajský súd z pripojeného administratívneho spisu mal preukázané, že rozhodnutím žalovaného č. SK/0128/99/2013 zo dňa 1. júla 2013 bolo potvrdené rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu - Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj č. P/0373/08/12 zo dňa 13.12.2012 vo veci uloženej pokuty v sume 200 eur, pre porušenie § 4 ods. 1 písm. a/ zákona č. 250/2007 Z.z.; žalovaný rozhodnutie odôvodnil tým, že u žalobkyne bola vykonaná kontrola dňa 22.8.2012 v prevádzke: Reštaurácia Zelený dvor, Košice - Šaca, pri ktorej bolo zistené porušenie povinnosti predávajúceho predávať výrobky v správnej hmotnosti; pri účtovaní výrobkov hranolky, tatárska omáčka, citrón, coca-cola došlo k predraženiu ceny výrobku hranoliek, vzhľadom na to, že žalobkyňa mala v ponuke na jedálnom lístku uvedenú ponuku - cenu hranoliek v zmrazenom stave - 150g, pričom po jeho úprave došlo k úbytku na váhe u deklarovanej porcie 150g na 124 g, čo predstavovalo rozdiel 0,14 eur; uvedenú skutočnosť potvrdzuje inšpekčný záznam zo dňa 22.8.2012.

Krajský súd považoval za nedôvodné žalobné dôvody žalobkyne - 1/ spotrebiteľia sú v prevádzke informovaní, že jedálny a nápojový lístok uvádza ceny výrobkov v surovom stave, 2/ každý spotrebiteľ má právo si vyžiadať kalkuláciu ceny po tepelnej úprave výrobku, 3/ nedošlo k porušeniu povinností podľa ust. § 4 ods. 1 písm. a/ zákona o ochrane spotrebiteľa, z tohto ustanovenia nevyplýva povinnosť žalobkyne uverejňovať v jedálnom lístku hmotnosti jedál po tepelnej úprave, 4/ výška pokuty je neprimerane vysoká k zistenému stavu.

Vo vzťahu k námietke žalobkyne, že nemá žiadnym právnym predpisom určenú povinnosť uvádzať v jedálnom lístku hmotnosť jedál po jeho tepelnom spracovaní, a preto záver žalovaného nemá oporu v ust. § 2 písm. f/ zákona o ochrane spotrebiteľa, krajský súd poukazom na právnou úpravu ustanovenú v § 2 písm. f/ uvedeného zákona konštatoval, že „hranolky“ podávané žalobkyňou na základe jej jedálneho lístka, sú vecou, určenou, resp. ponúkanou spotrebiteľovi za odplatu, dokonca na priamy konzum, teda nie v surovom stave, ale po ich tepelnom spracovaní, preto hmotnosť uvádzaná na jedálnom lístku musí byť totožná aj s hmotnosťou po ich spracovaní a k takto opracovanému výrobku potom musí zodpovedať aj deklarovaná cena. Zdôraznil, že právnou úpravou ust. § 4 ods. 1, písm. a/ zákona o ochrane spotrebiteľa síce nestanovuje, že hmotnosť výrobku sa má uvádzať na jedálnych lístkoch v reštauráciách po ich tepelnom spracovaní, ale uvedená skutočnosť priamo vyplýva z ust. § 2 písm. f/ cit. zákona, pretože v reštauráciách sa spracovávajú rôzne suroviny na priamy konzum spotrebiteľa a ich uvádzaná hmotnosť, ktorá je daná na ponuku spotrebiteľovi nikdy nemôže byť deklarovaná v surovom stave, ale len po ich spracovaní, pretože by spotrebiteľ v súlade s ust. § 4 ods. 1 písm. a/ nemal možnosť ponúkaný výrobok bezpečne overiť, či uvádzaná hmotnosť je v súlade s deklarovanou cenou. Krajský súd ďalej uviedol, že správnosť údajov v tomto prípade, teda deklarovanej hmotnosti, overovali pracovníci obchodnej inšpekcie a zistili, že táto hmotnosť je nepravdivá.

Podľa názoru krajského súdu žalobkyňa nemôže porovnávať výsledok kontrolného zistenia - rozdiel v nákupnej cene 0,14 eur k uloženej pokute 200 eur teda matematickým pomerom k zistenému porušeniu povinností, pretože hranica, v ktorej sa mohla táto pokuta uložiť je v zákone stanovená do 66.387,83 eur, avšak orgán dozoru vzhľadom na závažnosť porušenia povinností predajcu, samotný charakter protiprávneho konania /predaj výrobkov na priamy konzum v deklarovanom surovom stave/, považoval túto pokutu za primeranú, a preto uloženie pokuty považoval v súlade s platnou právnou úpravou.

Žalobkyni krajský súd nepriznal právo na náhradu trov konania, vzhľadom na jej neúspech v konaní.
II.

Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa. Žiadala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, alternatívne

navrhovala, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj č. SK/0128/99/2013 zrušuje.

Žalobkyňa v dôvodoch odvolania namietala, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia a v konaní došlo k vadám uvedeným v ust. § 221 ods. 1 O.s.p.. Výslovila názor, že rozhodnutie Inšpektorátu Slovenskej obchodnej inšpekcie so sídlom v Košiciach pre Košický kraj (ISOI KE) č. P/0373/08/12 je nesprávne, a teda aj uložená pokuta je v rozpore so zákonom, majúc za to, že rozhodnutie prvostupňového orgánu odporcu je založené na nesprávnom právnom posúdení veci, ktoré tento orgán zakladá na porušení § 4 ods. 1 písm. a/ zákona o ochrane spotrebiteľa, keď tvrdí, že výrobok sa v tomto prípade nemôže deklarovať v surovom stave a predávať spracovaný v inej hmotnosti ako je uvádzaná na jedálnom lístku, v tej istej cenovej relácii. Uviedla, že takéto tvrdenie ISOI KE nemá oporu v právnom predpise, a preto nie je možné pri rozhodovaní správneho orgánu na takéto tvrdenie prihliadať, keďže v právnom predpise nie je jasne definované, že váha musí byť uvedená po tepelnej úprave a nie v surovom stave, poukazom na skutkové zistenia vyplývajúce z protokolu kontroly vykonanej ISOI KE dňa 22.8.2012 v prevádzke navrhovateľky.

Žalobkyňa dala do pozornosti, že pri príprave varených jedál je povinná okrem iných predpisov dodržiavať aj povinnosti, ktoré jej vyplývajú z iných, najmä hygienických predpisov, a to ustanovenie § 9 ods. 3 písm. f/ vyhlášky Ministerstva zdravotníctva č. 214/2003 Z.z. o požiadavkách na zariadenia spoločného stravovania. Ďalej upriamila pozornosť na všeobecne známu skutočnosť, že príprava jedál je proces, pri ktorom nie je dopredu možné s presnosťou určiť, akú výslednú hmotnosť bude mať potravina po tepelnom spracovaní, ako aj na skutočnosť, že zisťovanie hmotnosti potravín (spracovanej) za pomoci prístrojov alebo pomôcok na to určených môže spôsobiť ich kontamináciu a následne zdravotné ťažkosti spotrebiteľa, nakoľko ihneď po tomto úkone nasleduje ich konzumácia.

Záverom žalobkyňa poukazom na ústavnú hierarchiu sledovanú právnym poriadkom Slovenskej republiky, kde ochrana života a zdravia má prednosť pred ochranou materiálnych hodnôt, uviedla, že postup, v rámci ktorého uprednostňuje nezisťovanie hmotnosti spracovanej potraviny z dôvodu predchádzania kontaminácie potraviny pred možnou existenciou nepodstatne nízkeho schodku v cene potraviny je podľa nej správny a je jediným možným riešením spornej situácie, ktorá naznačuje v tomto prípade aj možný konflikt právnych predpisov, kedy jeden prikazuje zaobchádzanie s potravinou spôsobom, ktorý druhý právny predpis vylučuje.

Na odvolanie žalobkyne sa vyjadril žalovaný. Navrhoval, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach potvrdil. S dôvodmi žalobkyne uvedenými v jej odvolaní nesúhlasil.

III.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania žalobkyne (§ 212 ods. 1 O.s.p. s použitím § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250a ods. 2 O.s.p.), keď deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 vetou prvou O.s.p. a § 211 ods. 2 O.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu, žiadajúc, aby súd toto rozhodnutie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa a konanie im prechádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa

súd prvého stupňa vysporiadal so všetkými zásadnými námietkami uvedenými v žalobe, ako aj s argumentáciou žalovaného uvedenou v jeho vyjadrení k žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného správneho orgánu.

Predmetom preskúmvacieho konania v danej veci je rozhodnutie a postup žalovaného správneho orgánu, ktorým rozhodnutím žalovaný rozhodol s konečnou platnosťou o uložení sankcie žalobkyni za porušenie povinnosti predávajúceho ustanovenej v § 4 ods. 1, písm. a/ zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona Slovenskej národnej rady č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov.

Najvyšší súd v procese posudzovania zákonnosti napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa vychádzal zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu, obsiahnutých v odôvodnení napadnutého prvostupňového rozsudku, ktoré z tohto dôvodu neopakuje a súčasne na ne poukazuje.

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 O.s.p.).

Podľa § 246c ods.1, veta prvá O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona.

Podľa § 219 ods. 1, 2 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd po vyhodnotení odvolacích dôvodov vo vzťahu k napadnutému rozsudku krajského súdu a vo vzťahu k obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu v zmysle ustanovenia § 219 ods. 2 O.s.p. konštatuje, že nezistil dôvod na to, aby sa v podstate odchýlil od argumentov a relevantných právnych záverov vo veci samej spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem uvedených v odôvodnení napadnutého rozsudku krajského súdu, ktoré vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Senát odvolacieho súdu považuje právne posúdenie preskúmvanej veci krajským súdom za správne a súladné so zákonom a aby v preskúmvanej veci nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe skutočnosti spolu s právnymi závermi krajského súdu, sa vo svojom odôvodnení obmedzil len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia a k uvedenému dodáva.

Úlohou súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúcemu vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Pri preskúmvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

Ak správny orgán podľa osobitného zákona rozhodol o spore alebo o inej právnej veci vyplývajúcej z občianskoprávných, pracovných, rodinných a obchodných vzťahov (§ 7 ods. 1) alebo rozhodol o uložení sankcie, súd pri preskúmvaní tohto rozhodnutia nie je viazaný skutkovým stavom zisteným správnym orgánom. Súd môže vychádzať zo skutkových zistení správneho orgánu, opätovne vykonať

dôkazy už vykonané správnym orgánom alebo vykonať dokazovanie podľa tretej časti druhej hlavy (§ 250i ods. 2 O.s.p.).

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolenej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Podľa čl.1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) Slovenská republika je zvrchovaný, demokratický a právny štát.

Podľa čl. 2 ods. 2 ústavy štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.

Podľa čl. 152 ods. 4 ústavy výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.

Z uvedeného článku ústavy vyplýva, že výklad a uplatňovanie všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s ústavou. Vplyvom ústavy dochádza k vsunutiu jej obsahovo-hodnotových vlastností do všeobecných pojmov zákona tak, aby bol zabezpečený ústavne konformný výklad. Požiadavka na ústavne konformnú aplikáciu a výklad zákona je súčasťou zákonnosti rozhodnutia ako individuálneho správneho aktu. Práve tu je ťažisko činnosti správneho súdnictva, pretože dikcia zákona nemôže byť interpretovaná izolovane, mimo zmyslu a účelu zákona, cieľa právnej regulácie, ktorý zákon sleduje. Orgány štátu realizujú svoju rozhodovaciu právomoc sú pri výkone svojej moci povinné postupovať v zmysle čl.2 ods. 2 ústavy, s prihliadnutím na to, že súčasne sú viazané aj právnou úpravou obsiahnutou v medzinárodných zmluvách, ktorými je Slovenská republika viazaná (čl.7 Ústavy SR) a po vstupe Slovenskej republiky do Európskeho spoločenstva, Európskej únie postupovať tiež v súlade s právnymi záväznými predpismi Európskeho spoločenstva a Európskej únie.

Zákonodarca v zákone o ochrane spotrebiteľa upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie"). Tento zákon sa vzťahuje na predaj výrobkov a poskytovanie služieb, ak k plneniu dochádza na území Slovenskej republiky alebo ak plnenie súvisí s podnikaním na území Slovenskej republiky. (§ 1 ods. 1, 2 zákona č. 250/2007 Z. z.).

Podľa § 3 ods. 1, zákona o ochrane spotrebiteľa každý spotrebiteľ má právo na výrobky a služby v bežnej kvalite, uplatnenie reklamácie, náhradu škody, vzdelávanie, informácie, ochranu svojho zdravia, bezpečnosti a ekonomických záujmov a na podávanie podnetov a sťažností orgánom dozoru a kontroly (ďalej len "orgán dozoru") a obci pri porušení zákonom priznaných práv spotrebiteľa.

Podľa § 4 ods. 1, písm. a/ zákona o ochrane spotrebiteľa predávajúci je povinný predávať výrobky v správnej hmotnosti, miere alebo v správnom množstve a umožniť spotrebiteľovi prekontrolovať si správnosť týchto údajov.

Na konanie podľa zákona o ochrane spotrebiteľa sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní (zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov- správny poriadok), okrem § 20 ods. 3 písm. e) až h) a § 21 a § 26a.(§ 27 zákona o ochrane spotrebiteľa).

Správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne

vyžadovať plnenie ich povinností. (§ 3 ods.1, správneho poriadku).

Správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady na rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. (§ 32 ods. 1 správneho poriadku).

Rozhodnutie správneho orgánu musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti. (§ 46 správneho poriadku).

Odvolaací súd po preskúmaní veci v rozsahu odvolacích a žalobných dôvodov dospel k záveru, že správny orgán prvého stupňa v danom prípade postupoval v intenciách citovaných právnych noriem, vo veci si zadovážil dostatok skutkových podkladov relevantných pre vydanie rozhodnutia, v konaní postupoval v súčinnosti s účastníkom konania - žalobkyňou, z ktorých dôvodov boli splnené zákonné podmienky pre potvrdenie jeho rozhodnutia rozhodnutím žalovaného. Súd prvého stupňa preto rozhodol vecne a právne správne, keď žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného zamietol.

Zákonodarca v zákone o ochrane spotrebiteľa upravuje predmet a rozsah právnej úpravy najmä ochranu spotrebiteľa vo vzťahu k výrobcovi, dovozcovi, distribútorovi a poskytovateľovi služieb, ako aj úlohy orgánov verejnej správy pri kontrole dodržiavania podmienok ustanovených pri ochrane spotrebiteľa. Zákon sa vzťahuje nielen na ochranu pred nebezpečnými výrobkami a službami, ktoré môžu spôsobiť ohrozenie zdravia a života a ohrozenie ekonomických záujmov spotrebiteľa, ale na všetky výrobky, alebo služby, ktoré dodávateľ, predajca ponúka kupujúcemu k predaju, alebo poskytovateľ služby poskytuje spotrebiteľovi. Zákonodarca v jednotlivých ustanoveniach uvedeného zákona jednoznačne špecifikuje práva spotrebiteľa so zvýraznením postupnosti ochrany života a zdravia spotrebiteľa. Povinnosti predávajúceho, resp. poskytovateľa služby vo svojej štruktúre kopírujú práva spotrebiteľa na ochranu pred výrobkami alebo službami, ktoré môžu spôsobiť zásah do právom chránených záujmov spotrebiteľa. Výrobky (služby) musia spĺňať zo strany predávajúceho (alebo poskytovateľa služby) kritériá tak, aby sa dostali ku spotrebiteľovi bez následných komplikácií. Z uvedených dôvodov zákonodarca preto významným spôsobom zákonom o ochrane spotrebiteľa ochraňuje spotrebiteľa. Zákonodarca v uvedenom právnom predpise súčasne charakterizuje dobré mravy pri predaji alebo pri poskytovaní služby, ktoré sú konkretizované všeobecne uznávanými pojmami ako vžitá tradícia, morálka, dobromyseľnosť, čestnosť a pod.

V administratívnom konaní, predmetom ktorého je zisťovanie správneho deliktu a uloženie sankcie zaň, je podstatné, či účastník správneho konania, ktorý sa mal svojím postupom dopustiť porušenia zákona, správny delikt spáchal a podmienky, za ktorých k spáchaniu deliktu došlo, ako aj následky ním vzniknuté, môžu mať vplyv len na výšku sankcie, ktorú zákon predpokladá za spáchanie správneho deliktu. Zodpovednosť za správny delikt sa zakladá na zásade objektívnej zodpovednosti, ktorá vyplýva aj z ustanovení zákona o ochrane spotrebiteľa.

Skutkové zistenia vyplývajúce z administratívneho spisu v danej veci potvrdzujú, že kontrolou vykonanou u žalobkyne dňa 22.8.2012 v prevádzke: Reštaurácia Zelený dvor, Košice - Šaca bolo zistené, že žalobkyňa mala v ponuke na jedálnom lístku uvedenú ponuku - cenu hranoliek v zmrazenom stave - 150g, pričom po jeho úprave došlo k úbytku na váhe u deklarovanej porcie 150g na 124 g, čo predstavovalo rozdiel 0,14 eur o čom bol spísaný inšpekčný záznam zo dňa 22.8.2012. Uvedené konanie žalobkyne správne orgány oboch stupňov posúdili tak, že pri účtovaní výrobku hranoliek, určeného k predaju, došlo k predraženiu ceny tohto výrobku, za čo jej bola uložená sankcia.

Vychádzajúc zo skutkových okolností daného prípadu pri aplikácii vyššie citovanej právnej úpravy odvolaací súd dospel k zhodnému záveru ako súd prvého stupňa, že skutkom kladeným žalobkyni za vinu napadnutým rozhodnutím žalovaného sa žalobkyňa dopustila porušenia právnej povinnosti vyplývajúcej jej z právnej normy ustanovenej v § 4 ods. 1, písm. a/, zákona č.250/2007 Z.z., a preto správne orgány oboch stupňov postupovali v súlade so zákonom o ochrane spotrebiteľa, keď žalobkyni za porušenie

právnej povinnosti uložili sankciu. Žalobkyňa ako poskytovateľ služby na úseku verejného stravovania, ktorou spotrebiteľovi poskytovala predaj výrobkov - hranoliek, bola povinná pri ich predaji postupovať s náležitou starostlivosťou predajcu v zmysle platnej právnej úpravy ustanovujúcej jej povinnosť ako predávajúcemu predávať výrobky v správnej hmotnosti, miere alebo v správnom množstve, a tak umožniť v prípade žiadosti spotrebiteľa prekontrolovať si správnosť týchto údajov v zmysle § 4 ods.1 písm. a/ zákona č. 250/2007 Z.z..

Odvolačný súd sa v celom rozsahu stotožňuje s argumentáciou súdu prvého stupňa, že „hranolky“ podávané žalobkyňou na základe jej jedálneho lístka, sú vecou, určenou, resp. ponúkanou spotrebiteľovi za odplatu, dokonca na priamy konzum, teda nie v surovom stave, ale po ich tepelnom spracovaní, preto hmotnosť uvádzaná na jedálnom lístku musí byť totožná aj s hmotnosťou po ich spracovaní a k takto opracovanému výrobku potom musí zodpovedať aj deklarovaná cena. Možno súhlasiť s tvrdením žalobkyne, že právna úprava ust. § 4 ods. 1, písm. a/ zákona o ochrane spotrebiteľa síce nestanovuje, že hmotnosť výrobku sa má uvádzať na jedálnych lístkoch v reštauráciách po ich tepelnom spracovaní, ale aj v tomto smere súd prvého stupňa správne konštatoval, že uvedená skutočnosť priamo vyplýva z ust. § 2 písm. f/ cit. zákona, pretože v reštauráciách sa spracovávajú rôzne suroviny na priamy konzum spotrebiteľa a ich uvádzaná hmotnosť, ktorá je daná na ponuku spotrebiteľovi nikdy nemôže byť deklarovaná v surovom stave, ale len po ich spracovaní, pretože by spotrebiteľ v súlade s ust. § 4 ods. 1 písm. a/ nemal možnosť ponúkaný výrobok bezpečne overiť, či uvádzaná hmotnosť je v súlade s deklarovanou cenou.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd považoval za účelovú argumentáciu žalobkyne, že príprava jedál je proces, pri ktorom nie je dopredu možné s presnosťou určiť, akú výslednú hmotnosť bude mať potravina po tepelnom spracovaní, ako aj na skutočnosť, že zisťovanie hmotnosti potravín (spracovanej) za pomoci prístrojov alebo pomôcok na to určených môže spôsobiť ich kontamináciu a následne zdravotné ťažkosti spotrebiteľa, nakoľko ihneď po tomto úkone nasleduje ich konzumácia. Žalobkyňa ako poskytovateľ pohostinských služieb, nielen pri tepelnej príprave jedál (v danom prípade hranoliek), ale aj pri ich predaji je povinná zabezpečovať technologické postupy v súlade s právnymi predpismi ustanovujúcimi ochranu života a zdravia spotrebiteľov. Z uvedených dôvodov odvolací súd považoval za irelevantné aj tvrdenie žalobkyne, že postup, v rámci ktorého uprednostňuje nezisťovanie hmotnosti spracovanej potraviny z dôvodu predchádzania kontaminácie potraviny pred možnou existenciou nepodstatne nízkeho schodku v cene potraviny je správny a je jediným možným riešením spornej situácie, ktorá naznačuje v tomto prípade aj možný konflikt právnych predpisov, kedy jeden prikazuje zaobchádzanie s potravinou spôsobom, ktorý druhý právny predpis vylučuje.

Odvolačný súd sa nemohol stotožniť ani s námietkou žalobkyne o neprimeranej výške pokuty. I vo vzťahu k tejto námietke súd prvého stupňa správne konštatoval, že žalobkyňa nemôže porovnávať výsledok kontrolného zistenia - rozdiel v nákupnej cene 0,14 eur k uloženej pokute 200 eur, teda matematickým pomerom k zistenému porušeniu povinností.

Podľa § 24 ods.1 zákona č. 250/2007 Z.z. za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom alebo právne záväznými aktmi Európskej únie v oblasti ochrany spotrebiteľa uloží orgán dozoru výrobcovi, predávajúcemu, dovozcovi alebo dodávateľovi alebo osobe uvedenej v § 26 pokutu do 2 000 000 Sk - t.j. 66.387,83 eur; za opakované porušenie povinností počas 12 mesiacov uloží pokutu do 5 000 000 Sk.

V danej súvislosti odvolací súd dáva žalobkyni do pozornosti, že pri rozhodnutí, ktoré správny orgán vydal na základe zákonom povolennej voľnej úvahy (správne uváženie), preskúmava súd iba, či také rozhodnutie nevybočilo z medzí a hľadísk ustanovených zákonom. Súd neposudzuje účelnosť a vhodnosť správneho rozhodnutia (§ 245 ods. 2 O.s.p.).

Podľa názoru odvolacieho súdu pokiaľ zákonodarcu v právnej norme 24 ods. 1 zákona o ochrane spotrebiteľa ustanovuje, že za porušenie povinností ustanovených týmto zákonom alebo právnymi aktmi Európskych spoločenstiev v oblasti ochrany spotrebiteľa uloží orgán dozoru výrobcovi, predávajúcemu, dovozcovi alebo dodávateľovi alebo osobe uvedenej v § 26 pokutu do 2 000 000 Sk (66.387,83.eur) a

žalovaný uložil žalobkyni pokutu vo výške 200 eur, rozhodol žalovaný v rozsahu rozpätia zákonom určenej výšky sankcie.

Odvolací súd vychádzajúc zo skutkových zistení vyplývajúcich z administratívneho spisu pri uplatnení plnej jurisdikcie (§ 250i ods.2 O.s.p.) z uvedených dôvodov dospel k záveru, že žalovaný výšku sankcie v danej veci uložil na základe svojej správnej úvahy, ktorou nevybočil zo zákonného rámca.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd dospel k zhodnému záveru, ako súd prvého stupňa, že správny orgán prvého stupňa vykonal v predmetnej veci dokazovanie v dostatočnom rozsahu, vo veci si zadovážil dostatok relevantných skutkových zistení na vydanie rozhodnutia, skutkové okolnosti správne právne posúdil, z ktorých dôvodov žalovaný ako príslušný odvolací správny orgán postupoval a rozhodol v súlade so zákonom, keď v rámci prieskumnej svojej právomoci potvrdil prvostupňové rozhodnutie. Aj podľa názoru odvolacieho súdu záver žalovaného správneho orgánu vyslovený v odôvodnení jeho rozhodnutia zodpovedá zásadám logického myslenia a správneho uváženia a je v súlade aj s hmotnoprávnymi ustanoveniami zákona o ochrane spotrebiteľa, keď vykonaným dokazovaním v danej veci bolo dostatočne preukázané, že žalobkyňa konaním kladeným jej za vinu porušila právnu povinnosť vyplývajúca jej z § 4 ods. 1, písm. a/ zákona o ochrane spotrebiteľa, za ktoré porušenia zodpovedá na základe objektívnej zodpovednosti.

Najvyšší súd z uvedených dôvodov nepovažoval námietky žalobkyne vznesené v odvolaní proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa za relevantné na vyhovie jej odvolacieho návrhu, a preto pokiaľ súd prvého stupňa žalobu zamietol, odvolací súd napadnutý rozsudok prvostupňového súdu podľa § 250ja ods. 3, veta druhá O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 a s § 219 ods. 1, 2 potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ust. § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s ust. § 246c ods. 1, veta prvá a s ust. § 224 ods. 1 O.s.p.. Žalobkyni náhradu trov tohto konania z dôvodu jej neúspechu v konaní nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.